

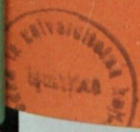

Salezijanski misijonar Andrej Majcen SDB
V Vietnamu spremlja fatimsko Marijo -
romarico v sosednjo faro.

KM

4 APRIL 1970

KATOLIŠKI MISIIONI

CRISTIANISMO Y POBREZA

Por MANUEL DE UNCITI

"Illuminare", oct. de 1968

Decía durante las sesiones conciliares el famoso arzobispo de Recife (Brasil) Dom Helder Camara:

"Tenemos que recordar que dos tercios de la humanidad conocen, bajo el nombre de orden, una situación tan injusta e inhumana que no merece sino el nombre de desorden establecido."

La Iglesia misionera tiene que abundar en este género de consideraciones. Y no es fácil el hacerlo por nuestra inveterada tendencia a mantener las estructuras establecidas, aun cuando se nos evidencien injustas y lesivas para la dignidad humana de millones de hombres. Lo decía también Mons. Cámara:

"Cuando la Iglesia de Cristo se siente en la precisión de dar nuevas directivas sobre el orden económico y social, aparece una vez más el respeto y el amor de la Iglesia por el orden que se opone al desorden, a la confusión, a la anarquía, al caos."

La Iglesia misionera ha de luchar para no dejarse llevar por esta tentación de anteponer el orden a cualquier otro valor. La Iglesia misionera ha de proclamar muy alto las exigencias de la justicia. Solo así será una Iglesia de los pobres y para los pobres. Solo así será, en medio de grandes sacrificios, una Iglesia pobre, porque cuando ella exija justicia para los pueblos del hambre, la incultura y la enfermedad, que son —no lo olvidemos— los pueblos misionados por la Iglesia, los poderosos de este mundo le negarán su favor. "Si a mí me han perseguido, también a vosotros os perseguirán. Porque no sois de este mundo."

Esta falta de favor de los poderosos, situará a la Iglesia misionera en una posición interior y exterior propicia —como en los pobres de la Biblia— para descubrir la incapacidad y el relativismo de la acción evangelizadora de la Iglesia. Una Iglesia misionera pobre, realmente pobre, unida a los pobres en la búsqueda de la justicia, experimentará la necesidad de abrirse totalmente a Dios. Será, por medio de la pobreza material, una Iglesia dispuesta a reconocer su dependencia de Dios Salvador.

Este punto de vista es por demás interesante. También a la Iglesia misionera, como a los ricos de este mundo, la posesión y el poder pueden velarle el rostro de Dios y situarle en la tentación de fiarse en exceso de su prepotencia material, cultural, económica. El esencial sobrenaturalismo de la misión puede quedar celado por el material naturalismo de una Iglesia que no sea pobre. A la esencia de su mensaje evangelizador pertenece el proclamar la pobreza de espíritu, como condición requerida para la recepción de la salud de Dios. ¿Cómo podría la Iglesia misionera despertar entre los no cristianos, esta necesidad de apertura al Absoluto de Dios si ella misma se mostrara demasiado fiada de sí misma y de los instrumentos de poder humano? Sin una realidad de pobreza, la Iglesia misionera se vería incapacitada para el ejercicio de su misión profética de anunciar el advenimiento del Reino.

(Continuará.)

odrešenje

Optimizem, ki ga misijonarij s svojim življenjem in delom razodevajo, ni stvar naravnega duševnega razpoloženja. Niso to po rojstvu vedno vedri, optimistični ljudje. Njihov optimizem izvira iz vere.

Danes se le preveč lovimo ob alarmantnih časnikarskih poročilih. Nekateri vse novo iskanje znajo pričarati v tako strašni luči, da skoro verjamejo nekaterim „vidcem“, ki baje trdijo, da je koncil „hudičevo“ delo.

Če bi izluščili vso človeško navlako iz takih sodb in razpoloženj, bi nazadnje morda odkrili samo eno: ti ljudje nimajo zaupanja v odrešenje. Če pri vsem prizadevanju in toliki dobri volji in naporu najboljših ljudi svet gre po zlu, potem je odrešenje največja polomija v zgodovini človeštva. Srce zgodovine pa je Bog-človek-Odrešenik.

Seveda: mi bi radi takoj videli uspehe, veličastvo katolicizma, triumf naših želja, bolj kot naših naporov. Posebno tisti, ki veliko govore, pa naj bodo na eni ali na drugi skrajnosti, navadno polagajo moč bodočega razvoja v razne psihoanalize, mojstrsko zamišljene človeške prijeme pastoralnega dela, v literaturo in umetnost, v posodobljenje, ki mora včasih popustiti tudi človeškim slabim nagnjenjem, v kompromis z izvirnim in osebnim grehom, v zavijanje vse trdote krščanskega življenja v svilen papir čustvenega zanosa. Vse to ni odrešenje.

Med nami pa živi Kristus v Cerкви, brez reklame, brez hrupa, živi v skrivnosti človeških src, v dušah, ki so mu predane scela, v tistih skritih junakih, o katerih časopisi ne pišejo, pa vsak dan grade božje kraljestvo: svete matere v svojih družinah, hribovski duhovniki v svojih župnijah, misijonarij v svojih misijonih. Vero v Odrešenika in moč Svetega Duha, to moramo oživiti.

Danes še vedno prihajajo povojni zlo napovedujoči preroki, ki iz raznih privatnih videnj, ki jih Cerkev niti ni potrdila kot pristne, kopljejo in brskajo za grozljivimi napovedmi. Samo eno iz Hede: „Blizu sem, zemlja se bo tresla in majala. Strašno bo, sodni dan v malem. Angeli pravice so se že razšli po svetu. Svet je slabši kot ob potopu. Fantje in dekleta žive kot pagani. Ljudje me najbolj žalijo z nečistostjo. Ta rod zasluži, da se uniči. Pripravljajo se velike stvari. Kar prihaja, bo strašno kot nikoli od začetka sveta do zdaj...“

Če tem fanfaram sodnega dne primaknemo evangelij, kako čudovito zveni beseda ne privatnih prerokov, ampak Kristusa samega: Povem, da bo v nebesih večje veselje nad enim grešnikom, ki se spokori, kakor nad devetindevetdesetimi, ki ne potrebujejo pokore (Lk 15, 7). Ne bodite v skrbeh za svoje življenje. Išcite božje kraljestvo in njegovo pravico! (Mt 6,33).

Nam zadostuje evangelij in odrešeniški nauk Cerkve. To je tisto, kar navdaja z optimizmom misijonarje in mora navdajati z optimizmom tudi nas. Vsi negativni pojavi nas ne smejo pritisniti v golo tarnanje, še celo ne v obsojanje. Zgrešena je misel, da rešujemo Cerkev in krščanstvo z obsojanjem. Z iskreno vero, dobroto, ljubeznijo in vztrajnim, požrtvovalnim delom za božje kraljestvo gradimo nov svet. To je pot Cerkve v bodočnost.

Od danes do jutri so tako zloglasni preroki, kakor domišljavi renovatorji, ki uveljavljajo sebe, če treba tudi na račun trpljenja drugih. Veliki reformatorji, kot je bil npr. Frančišek Asiški, ali veliki apostoli, kot je bil Frančišek Ksaver, so hodili drugo pot. Niso podirali, gradili so in ob novi zgradbi so se do tal porušile stare zidine. Preživeto je izginito ob na novo utrti poti odrešenja.

Ko bi naša mladina mogla razumeti, kako zelo jo potrebujeta svet in Cerkev. Mladih moči, mladega zanosa, mladih iskanj (pa ne zaradi iskanj) in duha požrtvovalnosti, to pričakujemo od naše mladine. Kdor si želi ustvariti samo varen zapeček, kjer bo preživel udobno krščanstvo, je že star. Mlad je samo tisti in za bodočnost že danes živi le tisti, ki sanja o božjem kraljestvu, ki ga je treba v modernem človeštvu graditi na moderen način. A eno ostane nujno, tisto pradačno: Kristus-Odrešenik. Mi smo poklicani, da prinašamo človeštvu odrešenje. Štari dvajsetemu stoletju, mladi že enaindvajsetemu. Kaj ni lepota in sreča živeti ob misli, da mladi rod že danes gradi sebe, da bo v enaindvajsetem gradil božje kraljestvo na tej zemlji, ki jo nekateri že hočejo zapisati demonskim silam, pa je določena za Kristusa.

Kdor ima ušesa za poslušanje, naj ne posluša krivih prerokov, ampak naj posluša evangelij, kjer govori tisti, ki je „Pot, Resnica in Življenje“.

Aleluja! Aleluja! Veselo veliko noč vsem, ker smo vsi odrešeni! Posebno misijonarjem, sodelavcem, poverjenikom, naročnikom in bralcem!

Katoliški misijoni

TRNJE IZ HARTUMA

BARTHELEMY CORNE

Dežela, kjer so umirali slovenski misijonarji, kjer je oral ledno naš veliki Knoblehar, nas še vedno zanima, posebno danes, ko znova krvavi. —

Republika Sudan, od 1956 neodvisna država, je najbolj razsežna dežela v Afriki: ima 1 milijon kvadratnih milj, a samo 13. milijonov prebivalcev (približno).

Meji proti severu na Egipt in Libijo, proti zahodu na republiko Čad in Srednjeafriško republiko, proti jugu na Kongo, Ugando in Kenijo, proti vzhodu pa na Etiopijo in Rdeče morje.

Nil, katerega en rokav priteka z etiopske visoke planote, drugi pa od ekvatorialnih jezer, preseka Sudan od juga do severa. Dežela obsega na severu puščavski pas (Saharo), v sredini deževni pas in stepe, na jugu savane, močvirja in gozdove.

Upravno je republika razdeljena na devet provinc, a vlada je strogo centralistična.

Severni in osrednji pasovi, ki jih ponavadi imenujejo Severni Sudan, so zemljepisno in kulturno povezani z arabskim svetom Srednjega vzhoda in Severne Afrike; južni predel, nazvan Južni Sudan, pripada rasno in socialno obkrožajočemu ga svetu Črne Afrike. Res so prebivalci severnega dela (ok. devet milijonov) z izjemo nekaterih skupin, ki jih tvorijo ostanki starih plemen, potomci — ali se vsaj imajo za potomce — Arabcev, ki so v 14. stoletju vdrli v Sudan, govore arabski in so sprejeli islam. Na jugu prebivajo (ok. 4 milijonov) črnska plemena — utegne jih biti do 200 —, govoreča kakih 50 afriških jezikov ali dialektov in živeča po afriških običajih. Pretežno se drže še animisti-

čnega češčenja; kristjanov je okrog 500.000; muslimanstvo je nedavno sprejelo 40.000 ljudi.

Nekatere druge razlike so v zadnjem času poglobile prepad med severom in jugom. Sever dobavlja intelektualno, socialno in finančno elito, v katere rokah so domala vsi vzvodi osrednje vlade in provincialnih uprav. Vsa odgovorna mesta poglavitnih ministerstev: za zunanje in notranje zadeve, za obrambo, v policiji in vojski, imajo severnjaki. Na univerzi v Hartumu je med celotnim številom 4.000 akademikom južnjakov samo 200. Nad 90 % investicij kapitala gre na sever. Povprečni letni dohodek na glavo je na jugu 12 dolarjev, medtem ko je povprečje za celotni Sudan 90 dolarjev.

Prvi kristjani

„Zgodovina“ Sudana se pravzaprav začne l. 1821, ko je deželo zavzel egipčanski vladar Mohamed Ali. Pred tem letom je sudanska preteklost bolj področje raziskav za arheologe kot za zgodovinarje. Od 3. tisočletja pr. Kr. je severni Sudan v raznih dobah in v raznih stopnjah prišel pod kulturni vpliv in politično oblast Egipta. Stara ljudstva severnega Sudana so deloma sama, deloma pod egipčanskim vplivom razvila svoje kulture, katerih najvišje dosežke je najti v dobi meroitskega cesarstva (ok. 500 l. pr. Kr. do 300 po Kr.) in v dobi krščanstva (ok. 600 po Kr. do 1.000).

Od 4. stoletja naprej je začelo krščanstvo prodirati v Sudan skozi Egipt, in v 6. stoletju je nekaj bizantinskih misijonarjev širilo evangelij v dolini Nila do Hartuma; organizirali so po bizantinskem vzorcu kraljevno Cerkev.

Med 6. in 14. stoletjem so v severnem Sudanu cvetela tri krščanska kraljestva: Nubija, Magurra in Alwa. Nedavna izkopavanja so odkrila mnogo predmetov, ki bodo pomagali izpopolniti srednjeveško zgodovino Nubije in krščanstva v dolini Nila.

Arabski vpadi od 14. stoletja dalje so pomenili konec krščanstva v Nubiji, čeprav ni čisto jasno, da je krščanstvo zatrla sila.

Okrog l. 1500 je v Sudanu nastalo črno muslimansko kraljestvo s prestolico v Sennarju. Obstalo je svojih 300 let in je že propadalo, ko so ga 1821 zavojščili Egipčani.

Razburkana politika

Prvi namen egipčanskega napada l. 1821 je bila ustanovitev egipčanskega kolonialnega imperija, ki naj bi po prerckovanju Mohameda Alija prinašal zlata, vojakov in poceni delovne sile (sužnjev). A egipčanska zasedba ni dosegla prvih dveh ciljev in je razen tega izzvala splošno nezadovoljstvo; to se je 1881 poslužilo sile v ustanku Mohameda Ahmeda Al Mahdija. Al Mahdi se je izdajal za preroka, ki ga je Bog poklical, da očisti islam in si podvrže vse nevernike. Zbral je velike množice in pognal Egipčane iz dežele, toda njegovega naslednika

Je 1895 porazil anglo-egipčanski ekspedicijski zbor. Začela se je angleška vlada.

Britanska uprava, uradno anglo-egipčansko sogospostvo, je Sudan razvijala po načelih kolonialne oblasti. Po več zaporednih reformah in po političnem pritisku znotraj Sudana samega in od zunaj je kondominij 1. januarja 1956 dosegel neodvisnost.

Nova republika, rojena brez prelivanja krvi in z mnogimi upi, se je kmalu morala spoprijeti z naraščajočimi težavami. Poglavitni politični stranki v severnem Sudanu sta bili UMMA (to je Narod) in NUP (zdaj se imenuje DUP, to je Demokratska stranka edinosti). Glavna razlika

med obema strankama je bilo gledanje na razmerje do Egipta. DUP je držala z Egiptom. (nekateri člani so zagovarjali priključenje k tej državi ali vsaj nekaj podobnega), UMMA pa je bila odločno protiegiptovska.

Prva vlada po dosegu neodvisnosti je bila Egiptu naklonjena; na čelu ji je stal Sayed Ismael Al Azhari. Ko je ta začutil, da se sam ne more obdržati, je sestavil splošno narodno vlado (februarja 1956). Kmalu nato (julija 1956) pa je prišla na krmilo UMMA.

Poslanci iz južnega Sudana so opazili, da nobena od obeh severnih strank ne more sama vladati, pa so zahtevali nekatere spremembe v korist avtonomije južnega dela države („jamstva“) kot ceno za svoje zaveznitvo. Toda to ponudbo so severnjaki odbili.

Novembra 1958 je UMMA pričakovala svoj poraz, zato je pozvala vojsko, naj prevzame vlado. Vojaški režim se je začel brez prelitja krvi. Najprej je nameraval vladati le začasno, da reši nekatere pereče težave, pozneje pa ni pokazal želje, da izpusti oblast iz rok. Čez šest let (1964) ga je vrglo ljudstvo skoro brez odpora, saj je režim postajal vedno bolj nepriljubljen zaradi korupcije, nasilja, zlasti pa zaradi nezmožnosti, da uredi „južno vprašanje“.

Sever proti Jugu

„Južno vprašanje“ je mil izraz za silno trenje med Severom in Jugom, ki se je 1963 spremenilo v uborožen spopad.

Kakšna so ozadja tega nasprotja? Za vojaškim režimom je prišla prehodna vlada, ki ji je predsedoval Serr El Khatim El Khalifa. Uvajal je strupeno politiko, posebno do južnega dela države, kar je dajalo upanje na uspehe. Toda ko je vojska zahtevala popolnoma proste roke na jugu, je ta vlada in za njo štiri druge (pod predsedniki Mahgonbom, Sadikom, pa spet dvakrat Mahgonbom) padla zaradi iste težave: juga. Mahgomb si je upal jug podvreči s silo, Sadik je poskušal z milejšimi ukrepi, ne da bi v čem popustil.

Medtem so ustvarili nove težave razpleti v strankah. UMMA se je razcepila v dve nasprotujoči si skupini — verski voditelj El Imam se je obrnil proti Sadiku; komunistične poslance so izključili iz ustavodajne skupščine proti odloku sodišča; stranke se niso mogle zediniti glede temeljnih določb ustave, kar je končno privedlo do razpusta skupščine na ukaz Vrhovnega sveta; nove splošne volitve; majava zveza med prevladujočo DUP in Imamovo skupino je spet spravila na oblast Mahgonba; razcepitev v zunanji politiki glede razmerja do držav vzhodnega tabora. Do danes ni prišlo do sprejetja ustave in med ljudmi je mnogo hudega nerazpoloženja zaradi propadajočega gospodarstva.

Ob odhodu britanskih kolonizatorjev med 1954 in 1955 so severnjaki dobili v roke ključne. Velikanska premoč Arabcev v osrednji vladi in pokrajinskih upravah, pa tok arabskih trgovcev od severa na jug, kjer bi vodili vso trgovino in industrijo, sta bila nova nagiba za zavist in nezaupnost.

Arabci so se zbal, da bi krščanski odličniki na jugu lahko kmalu ogrozili njihov privilegirani položaj in da bi širjenje krščanstva na jugu poglobilo razpoko med obema deloma države. Začela jih je preganjati slutnja, da se bo nekega dne Jug od Severa odtrgal. Da to nesrečo pravočasno preprečijo, so pohiteli z načrtno arabizacijo, islamizacijo Juga v upanju, da si bodo z islamstvom zagotovili pripadnost črncev. To politiko je izrazilo geslo: „En jezik, ena vera, ena država“, ki ga je l. 1959 brezobzirno vrgla med ljudi sudanska vlada.

Južnjaki pa so v tej politiki videli nove napore severnjakov, da jih kolonizirajo, in so se ji zato z vso silo uprli. Nove vladarje so imeli za nove gospodarje, ki so prišli, da si jih politično, gospodarsko in versko podvržejo.

Poraz

Zastopniki juga so v zakonadajni skupščini izrazili svojo bojazen in od severnjakov zahtevali, naj preuče osnutek za avtonomno vladavino na jugu. Severnjaki so to napol obljubili pred dosegom neodvisnosti (1955), potem pa obljubo požrli. Bolj ko kdaj v strahu, da gre Jugu za avtonomijo kot prvi korak k odcepitvi, so severnjaki pospešili asimilacijsko politiko. Ukrenili so take stvari: zaplembo (uporabljali so miljšo besedo: „prevzem“) vseh misijonskih šol na Jugu (1957 nad 350); arabizacijo učnega načrta; izgon misijonarjev, zaposlenih v vzgojnih zavodih (1958); vedno hujše omejitve misijonske dejavnosti: za krst in „katero koli misijonsko dejanje“ je bil pogoj pismeno dovoljenje ministrskega sveta. Ta novi zakon, znameniti „odlok o misijonskih družbah iz l. 1962“, je imel predvsem namen, da zavre širjenje krščanstva na jugu in zatre katero koli obliko (vzgojno, dobrodelno, socialno) misijonskega vpliva na črno prebivalstvo. Islam je za nekristjane postal obvezen po prej misijonskih šolah; otrokom, ki so sprejeli islam, so za vpis v šole dajali prednost; verski pouk za kristjane so postopno zmanjšali s tem, da so krščanske učitelje prestavili na sever; nedeljski počitek so nadomestili z muslimanskim petkom; poglavarje plemen so vabili v islam in jih slavili, kadar koli so kaj zanj napravili; po skoraj vseh vaseh so kot obvezno delo zgradili učilnice korana; po vsem jugu so razposlali islamske propovednike in država jim je nudila zaščito in finančno podporo; najvišji trije krščanski upravni uradniki nikoli niso prešli stopnje, ki so jo imeli v začetku državne samostojnosti.

Ta politika je povzročila naraščanje napetosti med Severom in Jugom in napetost je eksplodirala v naslednjih dogodkih:

L. 1955 v ustanku nekaterih južnih vojaških oddelkov v Toritu in drugod; 1959 je več južnih političnih voditeljev prebežalo v sosednje države, ker so se bali aretacije; 1960 so vsi študentje na jugu stopili v stavko, (marsikdo od njih se je pridružil beguncem, da skupno ustanove osvobodilno vojsko); l. 1963 se je začelo gverilsko vojevanje med južni-

mi uporniki po gozdovih in vojsko (severnjaki). Vojska je imela varna zatočišča v večjih središčih in je upornike premagala, a le prepogosto si je dovolila nepotrebna kruta dejanja nasproti vaščanom in odličnikom; tako se je psihološki prepad med Severom in Jugom še poglobil.

Razen te politične krize z Jugom so nastala druga žarišča težav na vzhodu in zahodu, namreč razmerje z Etiopijo in z republiko Čad. V teh dveh državah prevladujejo kristjani, sta pa v njiju muslimanski manjšini. Sudan je bil obtožen, da se je povezal z muslimani z namenom, da odstavi krščanske državne poglavarje in jih nadomesti z muslimanskimi. Prišlo je večkrat do obmejnih spopadov, kar je vneslo napetost v razmerje do sosedov.

KAJ JE Z VERO V INDIJI

O. STANKO PODERŽAJ DJ

V beograjskem parlamentu sem že davno tega poslušal prerekanje. Dajali so se Trumbić, Kristan, Pašić in drugi. V sobi jugoslovanskega kluba sem srečal dr. Korošca, poslanec Gostinčar nas je študente zvečer povabil na keczarec vina. V delhijskem parlamentu me sicer Indira Gandhi ni povabila na čaj, pač pa sem z zanimanjem poslušal, kako so se dajali zaradi Stalinove hčerke Svetlane.

Te dni so se, tako berem v časopisu, v višji zbornici 'pokali' zaradi — Boga! Nekateri poslanci so namreč zahtevali, naj se iz prisege črta ime Bog. Zakonodajni minister je menil, da bo Bog odpustil poslancu, ki hoče njegovo ime črtati. Slednji skoči na nege in zatrdi, da je omenjanje Boga proti znanosti. Tej trditvi se upre tretji, češ da znanstveniki šele odkrivajo zakone, ki jih je dal Bog. Zabrnijo zvonci za glasovanje. Priteče ministrska predsednica Indira Gandhi, pritečejo drugi, glasovanje pokaže, da je zmagal — Bog! To se je zgodilo 1. decembra 1969. Za Boga je 111, proti 5 glasov. Ker indijska ustava, nasprotno ameriški, Boga sploh ne omeni, zato menda je navplivnejši anglo-indijski dnevnik novico objavil z naslovom: Vsemogočni Bog!

Indija se ne brani Boga, pač pa krščanstva!

Če smo v Indiji tako za Boga, to še ne pomeni, da Indija hoče krščanskega. Zastopnik zatiranih slojev (harijanov), dolgoletni minister Jagjiwan Ram, ki so ga ravno izvolili za predsednika novega upornega kongresa, je pred par leti izjavil, da se že 25 let bori proti pokristjanjenju Indije in da se je po njegovem osebnem posredovanju že 7000 kristjanov vrnilo v hinduizem.

Po uspelem evharističnem kongresu leta 1964 v Bombayu, ki se ga je udeležil tudi sv. oče in ga je gostoljubno sprejel sam predsednik Indije — o njem je lepo pisal naš slovenski udeleženec č.g. Zaletel s Koroške — so se vodilni hindu krogi prestrašili. Sklicali so kar dva kongresa — pri prvem je bilo 25.000 udeležencev —, kjer so ukrepali, kako bodo krščanski val zajezili.

Tudi tukaj pri nas v 24-Parganasu nas mnogi gledajo z nezaupanjem in neko zaskrbljenostjo. Dopisniki v bengalsko pisanih dnevnikih od časa do časa rotijo 'pristojne kroge', naj vendar pazijo, kaj se godi po deželi. Z imenom navajajo naše misijenske postaje, kjer da begamo ljudi in jih navajamo na odpad od vekovite hindu vere. Da ima po indijski ustavi vsakdo pravico ne samo izpovedovati katerokoli vero, temveč jo tudi širiti, tega ne povedo. Že samo 'spreobrnjenje' je greh proti narodu.

Ob najnovejših dogodkih, ko rdeči val bolj in bolj zagrinja deželo,

je bodočnost še bolj negotova. Ko sem v Khariju svaril katoličana, naj ne bega ljudi z rdečo propagando, me je šel tožiti k poslancu, ki mi je potem grozil, da „nam bodo že pokazali“...

Celo v Indiji rojenega misijonarja, ki je čisto Boltežarjeve polti, so — ni še dolgo tega — med javnim sramotenjem gnali na policijsko postajo, kjer je bil potem aretiran in 24 ur zaprt kot navaden zločinec. Kasneje je bil zaradi jamstva izpuščen. Sodnik je nazadnje tožbo zavrnil kot neutemeljeno. Vzrok neprijetnosti? Isti kot zgoraj!

Pa je vendar Indija verna

Majhen zgled iz vsakdanjega življenja. Stopiš v trgovino. Na odličnem mestu — recimo oltarčku — se šopiri Goneš, bog s slonovo glavo. Zavetnik šolarjev in trgovcev. Če si prišel zgodaj, se mu je trgovec pravkar začel klanjati in ga kaditi z ročno kadilnico. Pokadil bo tudi vsak predal, računске knjige še posebej, vmes bo mrmral mantre in se nazadnje še enkrat poklonil. Šele potem bo vprašal, kaj bi rad. Poveš, da par svinčnikov, peres, zvezkov... Štel bo: Ram, dve, tri štiri... (Ram je utelešeni bog Krišna). Na račun bo na vrhu zarisal čondrobindu (čondro je polmesec, bindu pika), kot znak in poklon božanstvu. V računu najdeš postavko, ki ne predstavlja nobene kupljene stvari. Protestiraš. „O, to je britti...“ (odtegljaj v verske namene). Kdo bo to dobil, za kaj porabil, te nič ne briga. Plačaj, ali pa kupljeno vrni. In tako dalje...

Z misijona o. Jožeta Cukale DJ v Indiji. Njegovi prvoobhajanci leta 1969

MISIJONSKA ZDRAVNICA DR. JANJA ZUŽEK NA OBISKU V ARGENTINI

Misijonarka operira v
misijonski bolnici
v Fort Portal v Ugandi.

Najstarejša od treh sester Žužkovih, ki so si sestre ne le po krvi, ampak tudi po redovni družbi, v katero so vstopile, in po misijonskem ter zdravniškem poklicu, ki ga opravljajo: Janja, voditeljica misijonske bolnišnice v Fort Portalu v Ugandi; Silva, farmacevtka te bolnišnice prav tam, pa Rezika, zdravnica v islamskem Karachiju v zahodnem Pakistanu — nas je razveselila februarja letos s svojim obiskom v Buenos Airesu.

Od Silve smo se pred tremi leti v Buenos Airesu poslovili; Rezika nas je obiskala lani, Janja pa je prišla med nas letos. Žužkova družina, zelo številna, živi povečini v Buenos Airesu, kjer je pokopan tudi oče; mama še živi v krogu kar štirih sinov tukaj, več drugih bratov in sestrá pa živi drugod po svetu.

Sestra Janja je nameravala priti šele meseca junija; seveda bi bil ta čas za misijonske prijatelje še mnogo bolj primeren; a ker ni šla na pot le zaradi obiskov, je potovanje prestavila na februar, ki ga je skoraj vsega preživela v Argentini. V sredo 4. marca pa je že odletela nazaj na misijon.

Pred odhodom nam je misijonarka obljubila, da nam bo v Dakarju, kjer je treba čakati kar cel dan na zvezo proti Ugandi, napisala in poslala poročilo o svojih vtisih v Argentini ter o obisku med slovenskimi rojaki. Bila je namreč prvič v Argentini. Zato tu le na kratko poročamo, kako je znala

izrabiti čas bivanja v Argentini za srečanje z rojaki in kako lepo jim je znala govoriti o misijonskem poklicu in svojem ter svoje redovne družbe zdravniškem delovanju po misijonskih deželah.

Prvič se je s slovenskimi rojaki v Argentini sešla v Mendoza, mesto pod Andi, čez 1000 km iz Buenos Airesa, kamor jo je kmalu po prihodu spremljal eden njenih bratov. Že za nas v Buenos Airesu je obisk misijonarja redkost, kaj šele za Slovence v Mendoza. Zato so se misijonarkinega prihoda zares vzveselili in so ji pripravili pristrčen večer, katerega središče je bilo misijonarkino predavanje. Posebno pozornost so ji izkazali njen ožji ljubljanski rojak iz iste šenpeterske fare župnik Ivan Tomažič, pa misijonski poverjenik za mendoško skupnost Maks Ovčjak z družino in še tamkajšnji znani prosvetni delavec g. Rudi Hirscheger. Misijonarka si je privoščila tudi izlet k spomeniku Kristusa Odrešenika na argentinsko-čilenski meji v tudi izlet k spomeniku Kristusa Odrešenika 4000 metrov visoko.

V Vélíkem Buenos Airesu je mesec februar pač najmanj primeren za prireditve in predavanja. A kljub temu se je povsod odzvalo veliko rojakov na povabilo, da pridejo pozdravit misijonarko in poslušat njeno predavanje. Tako je bilo v Slovenski vasi v Lanusu, v Baragovem misijonišču, kjer se je počutila skoraj kot doma: bila je pri slovenski maši v cerkvi Marije Kraljice sveta, v Baragovem misijonišču so njej in njenim spremljevalcem pripravili kosilo; ogledala si je misijonski kolegij, tokrat zaradi počitnic prazen, obiskala je družino predsednika Društva Slovenska vas g. Lovra Jana; zvečer pa je imela pod trto za misijonsko hišo za vso vas skioptično predavanje, pri katerem so jo mladi pevčki pozdravili s slovensko pesmijo in slovenskim šopkom; pozdravila pa sta jo tudi izbranimi mislimi vodja vikarijskega misijonskega krožka g. Ludvik Štancer, pa urednik KM g. Franc Sodja CM, medtem ko je imel g. Ladislav Lenček CM z misijonarko živahen in zanimiv intervju.

V Slovenski hiši je misijonarka naslednjo nedeljo doživela prav topel sprejem, ko so jo pozdravili msgr. Anton Orehar v imenu slovenskega božjega ljudstva v Argentini; predsednik Zedinjene Slovenije Božo Stariha v imenu te naše tukajšnje predstavniške organizacije; Lojze Rezelj s svojimi štirimi otroki pa v imenu Slovenske misijonske zveze v Argentini. Otroci so misijonarki in njeni mami poklonili lepe slovenske šopke. Nato je je pozdravil še Ladislav Lenček CM, ne toliko z besedo, kot z darom celotne Slovenske misijonske zveze iz sklada 1969 v znesku 100.000 pesov. Tudi tu je sledil intervju, potem pa prekrasne in odlično razlagane skioptične slike.

Med tednom je misijonarka razveselila s svojim obiskom slovenske fantiče in deklice v *San Justo*. V nedeljo je imela ob številni udeležbi predavanje o svojem misijonskem delu in o razmerah v Afriki na mesečnem sestanku obeh mladinskih organizacij v Slovenski hiši. Zvečer pa so se zbrali rojaki v *Slomškovem domu* v Ramos Mejía in doživeli približno podoben spored kot že prej rojaki Slovenske vasi. Izredno lepo obiskano prireditev je vodil krajevni duhovnik Jože Škerbec.

Povsod so rojaki tudi z veseljem darovali za njen misijon v Afriki, dasi ni bil misijonarkin namen z obiskom zbirati denarno pomoč, čeprav je tudi

S. dr. Janja Žužek v Mendози v družbi župnika Tomažiča in R. Hirschegejerja

ta misijonu krvavo potrebna. Posebej je pozdraviti tudi dar 10.000 pesov, ki ga je misijonarki naklonil misijonski krožek Misijonskega zavoda Baragovega misijonišča: denar je iz blagajne, v katero se stekajo darovi gojencev in sadovi njihovih akcij za misijone. Misijonarka je bila za vso pozornost zelo hvaležna; prosila nas je pa predvsem eno: *molitve za domače afriške poklice*. Tam je res „*žetev velika, a delavcev malo*“, vedno manj! Seveda pa bodo Afriki še dolgo potrebni misijonarji iz krščanskih dežel, saj brez teh ni pogojev za vzgojo domačega klera. Misijonarka je s svojim zgledom *nad vse srečnega misijonskega življenja* prepričljivo klicala vsem, zlasti mladini, da je v idealih še vedno največja sreča.

Še o obisku s. Ksaverije Pirc v Kanadi

Božja beseda, ki izhaja kot mesečnik v Torontu (Kanada), je v decembrski številki lani objavila naslednje poročilo o bivanju s. Ksaverije Pirc v Torontu in Montrealu:

Iz Buenos Airesa je misijonarka odletela v New York, kjer si je bežno ogledala to največje ameriško vele mesto. Nato je odpotovala v slovensko ameriško „Ljubljano“ — Cleveland, kjer je ostala teden dni. Predavala je v obeh slovenskih šolah: župnije Sv. Vida in Marije Vnebovzete ter Sloven-cem v Baragovem domu in v dvorani pri župniji Marije Vnebovzete. Uršulinke, pri katerih je stanovala, so jo povabile, da je predavala tudi njihovim učenkam.

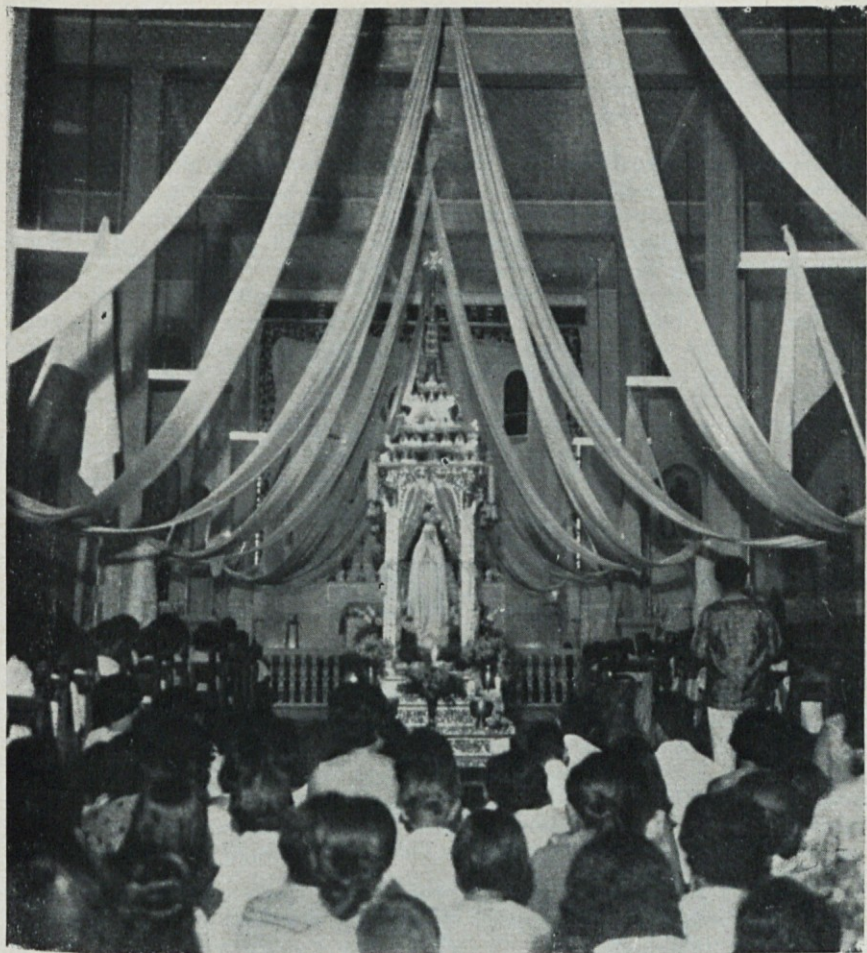
Zadnji dan oktobra je dospela v Toronto. Naslednji dan je že predavala vsem otrokom slovenske šole župnije Brezmadežne v lepi angleščini, da so jo bolje razumeli; važnejše stvari so z njo sproti ponavljali in so se ce lo po siamsko navadili pozdravljati. Njen program v nedeljo 2. novembra je bil pa tako natrpan, da ga je zmogla le zaradi svoje silne gorečnosti. V cerkvi je govorila pri vseh treh mašah, ki so bile zaradi praznika vernih duš naslednji dan izredno dobro obiskane; po zadnji maši je pa še predavala na sestanku Zveze katoliških mož in fantov; popoldne pa vsem župljanom ob polni dvorani. K temu predavanju je prišlo tudi nekaj župljanov iz žup-nije Marije Pomagaj, zlasti zastopniki Misijonskega krožka, da so ji izro-čili dar \$ 100.00, ker zaradi nepredvidenih ovir niso mogli organizirati pre-davanja v dvorani Marije Pomagaj, kakor je bilo dogovorjeno in v Božji besedi objavljeno. Obede je župnik župnije Brezmadežne v Novem Torontu organiziral za misijonarko po družinah z več otroki. Povsod je pri obedih po siamsko molila in pripovedovala dogodivščine iz svojih misijonskih let. Zapustila je po teh družinah nepozabne vtise.

Naslednji dan smo misijonarko peljali k Niagara slapovom; nazaj grede smo se ustavili pri družini šušteršič v Stoney Creeku. Hoteli smo si ogle-dati še slovensko cerkev Sv. Gregorija Velikega v Hamiltonu in pozdraviti župnika dr. L. Tomca, a ga na žalost ni bilo doma, cerkev pa je bila zaprta. Prišli smo namreč nenapovedani.

V torek 4. novembra se je poslovila od Marijinih sester, ki sta ji dali za te dni stanovanje, ter od obeh dušnih pastirjev, z veliko hvaležnostjo v srcu; ob slovesu je naročala, naj se še enkrat v njenem imenu zahvalimo vsem župljanom za lep sprejem in za misijonske darove.

Na povabilo g. župnika Andreja Prebila CM je šla še v Montreal.

Poleg misijonske pridige je misijonarka imela tam dvakrat predavanje, v petek zvečer in v nedeljo zvečer. V nedeljo nam je poleg skioptičnih slik pokazala tudi lep film iz misijonskega življenja v Tajski. V nedeljo bi se dvorana še bolj napolnila, ako ne bi imeli kar dveh svatb v naši župnijski skupnosti. En par se je poročil že v soboto, pa so po lepi prekmurski navadi še drugi dan svatovali. Drugi par pa se je izjemoma poročil v nedeljo. Ven-dar je bil kar lep obisk in je misijonarka v lepi slovenščini v nemala srca

Fatimska Marija romarica je obiskala faro Sv. Frančiška Ksaverija v Bangkoku, kjer delujeta s. Ksaverija Pirc in s. Frančiška Novak, obe uršulinki.

navzočih za širjenje kraljestva božjega med pogani. Med tednom si je zaslužna misijonarka ogledala nekoliko mesto, zlasti oratorij sv. Jožefa in notredamsko cerkev. Izredno lepi sončni četrtek pa smo porabili, da smo pohiteli na božjo pot v Cap Madeleine. Kot župnik sem sprejel čast šoferja. Poleg misijonarke in naše s. prednice Teodozije sta bili še dve slovenski redovnici, ena trinitarka iz Montreala in druga sionska sestra iz Edmontona, ki je bila slučajno tu na obisku pri svoji materi. Tako je

bila zares pestra družba. V Cap de Madeleinu smo obiskali centralno hišo kanadskih uršulink. Pohiteli pa smo tudi blizu 30 milj daleč v Shavinigan obiskat mater uršulinke, ki deluje v Bangkoku skupaj z našo s. Ksaverijo. V ponedeljek 10. novembra je misijonarka odletela v Rim, odkoder je po nekaj dneh spet pohitela na svoje misijonsko polje.

Nedvomno je misijonarka s. Ksaverija Pirc OSU izvršila veliko misijonsko poslanstvo med Slovenci v domovini in v izseljenstvu. Redki obiski misijonarjev so tako dober vtis naredili kakor obisk te misijonarke, ki je šele po 45 letih trdega misijonskega dela prišla med Slovence, vsa navdušena za Slovenijo in za svoje rojake doma in po svetu; pa obenem še vsa polna misijonske gorečnosti kot je bila tedaj, ko je še kot mlada sestra odpotovala iz lepe škofje Loke v daljni misijonski svet. Prizrčna hvala misijonarki s. Ksaveriji Pirc za njen obisk. Naj jo spremljajo naše molitve, ko se sedaj vrača nazaj na svojo misijonsko postojanko v Bangkoku. Sedaj nam bo nje-no delo bolj blizu, ker nam je tako zelo približala zudizem z njegovim glavnim naukom: „Delaj zaslužno, odpovej se, premaguj se in boš srečen!“ Ona to dela že od mladih let in je bolj srečna, kot smo mi v Kanadi, sredi materialnega napredka in raznih udobnosti.

O DELOVANJU NAŠIH V ZAMBIJI

Štiriindvajsetega januarja letos je list Zambia Mail, ki izhaja v Lusaki, prinesel poročilo o delu o. Kokalja. Med drugim pravi:

„Okrog tisoč otrok v Kapwepwe, ki niso mogli dobiti prostora v redni šoli, obiskuje Kizito pomožno šolo, ki jo vodi katoliška župnija v Matero že drugo leto. Fantje in dekleta med šestim in štirinajstim letom so v treh turnusih razdeljeni v 13 razredov. Imajo dva strokovna učitelja in enega pomočnika in to za toliko številu.

Cerkev v Kizito je največja od vseh štirih pomožnih šol v Matero. Vse štiri zajamejo okrog 1500 otrok. V Kizito so na primer v cerkvi istočasno tri grupe in celo prezbiterij in zakristija sta v šolski uporabi. Te razrede vodi župnija Matero, ostale pa odbor občine Matero. Oče Jože Kokalj, župnik v Matero, ki je tudi član odbora, nadzoruje delo vseh šol.

Oče Kokalj pravi, da učenci plačajo le 20 centov, dočim je redna mesečina 50 centov. Nekateri pa ne plačajo niti tega, toda bilo bi kruto odsloviti jih, ker so željni pouka. Že to je dosti hudo, da niso dobili prostora v redni šoli, tako bi jim splavalo zadnje upanje, če bi bili odklonjeni še tu.

Te šole imajo predvsem namen zaposliti otroke in jih obvarovati pred zlom. Pouk je le osnoven. Težava je ta, da te pomožne šole niso priznane in otroci ne morejo dobiti pravih spričeval. Edino izjavo dobe, da se z njo predstavijo pravim šolam, ki jih morda sprejmejo.“

Naj vam bo lepo pri srcu dolg trenutek,
kakor meni.

Naj vam tudi črnkasto ognjišče Fudži
spremené snežinke
v šestnadstropno luč, in
v smeh na steni.

Ali morem česa boljšega želeti,
kot je sreča
v srčecu snežinke?
Ne zato, ker mine, ko rodi se; ne, ne.
Srečo prerokuje
s črt človeka.

Nisem pil.

Se zdim težak in – staromoden?

Oprostite!

Ono noč sem čul Njegov korak s težaki.
Cvet snežinke padel je v temè povodenj
z ust Njegovih.

Saj se še spominjate Njegove pesmi
„Večni Oče“?
Ono noč sem čul v zalivu starko peti.
Ni se bala več,
pozábljena, prisesti
v smrtne čolne.

Naj vam bo topló pri srcu dolg trenutek,
kakor meni.

Svet je lep, na svoj temán način bolezní.

On –

saj veste, kdo – na svoj način ljubezni
stopa k Fudži.

P. S. — FUDŽI ni le najvišja gora japonskega otočja in trenutno ugasli ognjenik – v obliki na vrhu okrnjenega stožca – ampak pomeni tudi vse njegovo podnožje, ki postopoma prehaja v ravnino ob Tihem oceanu. Njegovi zalivi nudijo zatočišča velikim in majhnim ladjam. Število kristjanov v tej pokrajini narašča le počasi, ker se mu po večini kmečko prebivalstvo upira z mnogimi konservativnimi predsodki. V teh predsodkih ga skuša krepiti posebno povelje na politično-religiozna sekta sinkretističnega budizma, z imenom *soka gokkai*, po naše *družba učениh* (odnosno *modrih*) *stvariteljev* (*novih*) *vrednot*. Spomnite se v svoji molitvi tega problema! Da bi na grudo navezani postali navezani na Stvarnika grude, ki jo je s svojo krvjo očistil.

PO MISIJONSKEM SVETU

Južni Sudan je še vedno problem. (O žalostnih razmerah tam in kako je do njih prišlo, je razprava v tej številki; o misijonskem delovanju bo v prihodnji). Dasi so se razmere nekoliko izboljšale in je načelno dana možnost povratka beguncem, tudi duhovnikom, je pa praktično vsaka vrnitev vendarle silovito tveganje. Misijonskega dela naravnost ne preganjajo, pač pa strogo nadzirajo. Trenutno je po vseh katastrofah v treh južnosudanskih škofijah stanje tole: v škofiji Wau je 11 duhovnikov in 8 katehistov; v škofiji Juba je le 5 duhovnikov in 1 katehist; v škofiji Malakaj pa nobenega katehista, pač pa 7 duhovnikov. Praktično je Cerkev v katakombah oziroma po džungli.

Siam ali Tajska je ena najbolj zgladenih budističnih dežel. 95 odstotkov prebivalstva je budističnega. Kako globoko je zasidrana vera v narod, pove dejstvo, da je v deželi 50 tisoč budističnih samostanov in je praktično vsak moški za nekaj časa budist, se pravi, da gre skozi noviciat budistične askeze. Tako je šel tudi sedanjí kralj Pumipol skozi to vzgojo. Katoličanov je samo 110.000. Ker je po novi ustavi šola obvezna do 14 leta, je že 60 odstotkov ljudi pismenih. Čež nekaj deset let bo nepismenost docela izginila. Zaradi naklonjenosti kralja, ki je protektor budizma, so ka-

toliški misijonarji v svojem delovanju neovirani. Pri tem imajo nemajhno zaslugu tudi naše slovenske uršulinke.

Svetovna razstava 1970 „Expo-70“ v Osaki na Japonskem ne bo golo razkazovanje moderne tehnike in industrije. Tema razstave je „napredek in harmonija“. V središču ni stroj, ampak človek, ki mu stroj lahko služi ali pa ga usužnji. Zato je častno osrednje mesto razstave odmerjeno religiji. Krščanski paviljon pripravljajo katoličani in protestantje skupaj; tudi skupaj nosijo zanj stroške. Dve misli: biti luč sveta in v službi sveta, simbolizirata oko in roka. Ne daleč stran se dviga mogočna budistična pagoda, ki ji za vzorec služi starodavna pagoda iz VII. stoletja. Vse kaže, da bo „poganska“ Japonska dala svetovni razstavi več duha, kot so ga dale ameriške in evropske.

Afrika je postala oder katoliškega sveta. Trenutno se dogaja v Afriki nekaj podobnega kot po razpadu rimskega cesarstva v Evropi. Vstaja nov svet. Ne sme nas zmotiti čudoviti misijonski uspeh zadnjih sto let. Med 317 milijoni prebivalcev je 31.700.000 katoličanov, torej točno 10 odstotkov; vseh kristjanov pa 65 milijonov. Proces prebujenja v novo Afriko z lastno omiko in popolno samostojnostjo nujno terja, kar je poudaril Pavel VI.

na svojem lanskem obisku: takojšnjo afrikanizacijo Cerkve. Terja pa še več od nas katoličanov: ne smemo zamuditi ure. Kako boječe presojamo „znamenja časa“, priča, da je v starih krščanskih deželah 360.000 duhovnikov, v misijonskih, kjer žive 2 tretjini človeštva, pa komaj 40.000. Na zborovanju 330 afriških škofov, med katerimi je 100 domačinov, so jasno spregovorili afriški škofje sami in obsodili naziranje, da ni več prostora za evropske misijonarje. Zahvalil se je škof Zoa očetom in materam v Ameriki in Evropi, da so dali svoje otroke misijonom. Prosil je, naj ne nasedajo različnim mnenjem, ki lahko škodujejo. Prosil je tudi še in še misijonarjev iz Evrope in Amerike, da pridejo pomagat utrditi cerkev in krščanstvo na afriških tleh. Ko bi take besede mogle pretresti ono mladino, ki ne ve, kam s svojo mladostjo in sposobnostmi, pa zmorditi tudi one starše, ki so že materialistični računarji in jih je strah žrtev, da bi dali svojega otroka misijonom! Afrika vse nas tira na spraševanje vesti.

V *Pakistanu* je cerkev tujka. V javnem življenju ni nobenega katoličana. Je nekaj oficirjev, uradnikov, precej učiteljev. A ni nobenega politika, pisatelja, znanstvenika. Zvečine so katoličani preprosti delavci, celih 80 odstotkov. Tudi škofje in duhovniki so zvečine tujci, kar 70 odstotkov, in ne upajo v javnost. Tako je katoliška Cerkev skrita in skoraj osamljena. Upanje je vloženo v šole: 8 univerzitetnih kolegijev, 91 visokih šol, 35 gimnazij in 150 osnovnic. A tudi to je nevarnost, da bodo dijaki po 10-letni vzgoji in več odtujeni svojemu lastnemu svetu. Ta strah je posebno v tem, ker je skoraj vse vodstvo šol v rokah tujih misijonarjev. Zato gre vse prizadevanje resnih misijonskih delavcev, ki jasno gledajo paki-

stanski misijonski problem, za tem, da se prilagode življenju in omiki dežele, ali bolje, da zbršejo pečat tujstva. Le po tej poti je upati, da bo tudi krščanstvo prineslo svoj delež k napredku Pakistana in si s tem zadobilo tudi domovinsko pravico.

Indija — Katoliška laična organizacija Katoliška indijska unija je protestirala proti izgonu misijonarjev iz Asama. Izgnani so bili s pretvezo, da organizirajo osamosvojitve rodu Mizos. Istočasno pa je bila ustanovljena v severni Indiji Narodno krščanska demokratična stranka, ki ima med svojimi cilji tudi tega, da napravi konec delovanju „tujim špijonom v misijonskih oblekah“.

Edini budistični tempelj v Evropi je pagoda v Berlinu. Zaslugo zanjo ima berlinski zdravnik dr. Pavel Dahlke, ki je na potovanju po Aziji spoznal in sprejel kot svojo osebno vero budizem. Obvlada tudi jezik pali, v katerem je spisanih veliko budističnih spisov. Budistična skupnost v Berlinu šteje okoli 500 vernikov. Pagodo in versko skupnost oskrbujeta dva meniha s Cejlona, ki živita strogo samostansko življenje. V njuni hiši so dobrodošli pripadniki katere koli vere.

V *Zgornjem Volta* so 1969 zaprli vse kat. šole, ali pa so jih podržavili. Kardinal Zoungrana je februarja lani izjavil, da Cerkev ni več zmožna vzdrževati svojih šol. Država je namreč odklonila pomoč in plačevanje učiteljstva. Tako je prešlo v državne roke 161 šol s 26.248 učenci.

Katoliški saniassi Sadu Ittyavirah, bivši jezuitski teolog, ki je pred leti z izstopom iz družbe vzbudil ne le senzacijo, marveč tudi pomilovanje.

A spoznal je svoj poklic, svojo „karizmo“. Odločil se je, da se bo pridružil indijskim beračem-popotnikom-učiteljem, ki so že zdavnaj „sveti možje“, dasi je med njimi tudi precej šušmarjev, morda trenutno največji hipiji iz ZD. Po nekaj letih so spoznali tudi drugi, da je mladi Ittyavirah na resnično božji poti. O svojih desetletnih uspehih sam pravi: „Deset let življenja mi je utrdilo vero v božjo Previdnost. V tem času sem obiskoval šole, kolegije, kmetije, bolnice, ječe, tovarne, železniške postaje in cestna križišča, da sem povsod oznanjal ljubezen božjo. Zanj sem pričeval pred hindi, muslimani, katoličani, protestanti, komunisti in člani kongresa. Poleg tega sem imel na stotine predavanj, napisal sem številne razprave v katoliške časopise in 16 knjig v angleškem in malajalam jeziku.“ Njegovo delo je trojno: prvo molitev; drugo pričevanje za Boga, tretje pa oznanjanje božje ljubezni vsakemu človeku.

Biafra je postala beseda, ki pretresa poštene ljudi, pa bo morda kmalu izginila iz časopisov. Rusija in Anglija, obe imata interes, da se o Biafri čim manj govori in piše. Morda imajo interes tudi Združeni narodi s Severno Ameriko vred. Razen karitativne organizacije: katoliška Caritas in evangeličanska karitativna družba, delno Rdeči križ in morda Francija, nihče ni upal pomagati,

Cerkev gleda s spoštovanjem tudi na muslimane, ki častijo edinega, živega in nespremenljivega Boga, usmiljenega in vsemogočnega, Stvarnika nebes in zemlje. Če so torej v preteklih stoletjih neredko nastale med kristjani in muslimani razprtije in sovražnosti, sveti zbor spodbuja vse, naj pozabijo na preteklost, naj se iskreno vadijo v medsebojnem razumevanju in naj skupaj varujejo in pospešujejo socialno pravičnost za vse ljudi, moralne vrednote, mir in svobodo.

ti, ko je bil čas. Zdaj, ko je prepozno, se velesile ponujajo. Politična ozadja in zapleti, odgovornost Nigerije in vodje Biafrijcev Ojukvuja, vse to bo študij bodočnosti. Realnost pa je, da je narod pred smrtjo in najbolj trpe najbolj nedolžni: otroci. Edini, ki so ostali zvesti trpečemu narodu — misijonarji, morajo zapuščati Nigerijo. Bodo imeli pogum povedati in zapisati vse, kar so doživeli! Bodo časopisi upali to objavljati? Tako strahotni madeži, kot je Biafra, bi morali z vso goloto stopiti pred vest človeštva. Ali je to mogoče v kulturnem in naprednem 20. stoletju? Papež je takoj spregovoril in izrazil strah pred genocidom. Nigerijska vlada je prav takoj protestirala, češ da je papež storil krivico Nigeriji. In če morajo misijonarji oditi, ni razlog njihovo misijonsko delo, ampak ker so „ilegalno“ reševali življenje Biafrijcev. Zato tudi Caritas in ostale krščanske podporne organizacije ne morejo več pomagati, ker so to vršile med bratomorno vojno „ilegalno“. Človeško srce pozna drugačne zakone kot so trenutni državni zakoni. Je zakon več kot življenje človeka? Kje so zdaj človečanske pravice, ki jim je čuvarica toliko slavljena mednarodna ustanova „Združeni narodi“? Take in podobne misli spreletavajo misijonarje, misijonske sodelavce in vse poštene ljudi, ko gledajo na eno največjih katastrof 20. stoletja.

Izjava o razmerju Cerkev do nekrščanskih verstev na II. vatikanskem koncilu.

SKLAD ZA VSE MISIJONARJE V ZD L. 1969

POROČILO POVERJENIŠTVA

(VSE V DOLARJIH)

I. V sklad za vse slovenske misijonarje so darovali v letu 1969 naslednji misijonski dobrotniki iz Združenih držav, Kanade, Švice, Trsta in Slovenije:

518: Misijonski krožek žena v Gilbertu (od prireditve na misijonsko nedeljo po Mrs. Anici Tushar, imena darovalcev so bila objavljena v KM 1970, 1-2, str. 61)	518.—
Po 350: Piknik Mladih harmonikarjev v Clevelandu (po Mrs. Marici Lavrisha in Mrs. Anici Knez); Neimenovani slovenski duhovnik iz Pennsylvania (letni prihranki, namenjeni prvotno za zavarovalnino, ki naj gredo raje za božje obresti, ker so bolj varne kot one v banki)	700.—
205: Rev. Francis A. Sedey, kurat Splošne bolnice v Hibbingu, Minnesota.	205.—
186: Profesor dr. Alojzij Šuštar iz škofije Chur v Švici (86 od tega za opravljene sv. maše v pomoč slovenskim pionirjem na terenu)	186.—
150: Učiteljica Angela Gospodarič iz San Francisca, California.	150.—
140: Frank Perko iz Clevelanda (po Fr. Slapšaku) ..	140.—
62: Neimenovani slovenski duhovnik iz Arizone	62.—
Po 60: Neimenovani iz Joliet, Illinois in Frank Mlinar iz Clevelanda, Ohio	120.—
58: Dr. in Mrs. Franc Puc, Sr. iz Hoboken, New Jersey	58.—
Po 50: Dr. in Mrs. Frank A. Lukež, Alliance, Ohio in Matthew J. Tekavec iz Euclida, Ohio	100.—

44.60: Neimenovani iz Lethbridge, Kanada (za lačne in najbolj potrebne)	44.60
42: Neimenovani frančiškanski brat iz ZD (v dveh darovih in z izrecno željo, da bi Bog obudil med rojaki mnogo misijonskih dobrotnikov za tolike potrebne)	42.—
40: Mrs. Jule McCullough (po Fr. Ferkulju) iz Miami Florida	40.—
30: Mrs. Frances Koprivnik (2 darova) iz Ely, Minn. Po 25: Viktor Tominec, Cleveland, Ohio (ob mis. pikniku); Misijonska nabirka Fr. Jožeta Ferkulja v Domu za ostarele v Quincy, Ill., kjer je njih hišni duhovnik	50.—
20.52: Otroci Slovenske šole pri Mariji Vnebovzeti v Clevelandu (po Mrs. Marici Lavrisha)	20.52
Po 20: John Gerjol, Joliet, Ill.; Neimenovana iz Clevelanda (ob mis. pikniku); Mary C. Hribar iz Redondo Beach, Kalifornija; Rev. dr. Milan Kopušar, Ashton, Nebraska; Jožefa Beričič, učiteljica iz Joliet, Illinois; Rajna Mrs. Gertrude Bokal (po Mrs. Mary Celestina) ..	120.—
Po 15: Frances Krnicar iz Redondo Beach, California; Mr. in Mrs. Lojze Zorenc (pet ob mis. nedelji; 10 ob duhovnih vajah žena v Clevelandu), Cleveland, Ohio	80.—
14: Družina Jan in Milka Plečnik, New Middletown, Ohio (v dveh darovih)	14.—
13: Henrik Kremžar (petak namesto venca na grob v Vietnamu padlega S. Sekne), Cleveland	13.—

12: Jane Pograjec, Cleveland	12.—	Antonia Fylypczuk, Lethbridge, Alberta, Canada	60.—
Po 10: Mrs. Caroline Kucher, Cleveland (za najbolj potrebne otroke); Družina Felix Gaser, Cleveland; Miss Maria Mlinar, Cleveland; Družina Frank Rihtar (za božje varstvo sina v Vietnamu), Cleveland; Neimenovana iz Clevelanda (ob mis. pikniku); Mrs. Jennie Zelle, Cleveland; Rudolph Kolarich, Sr., Cleveland; Mrs. Ivanka Sodnik, Gilbert, Minnesota; Franc Kastelic, Chicago, Illinois (kjer je najbolj potrebno); Mrs. Frances Marolt iz Fort Landerdale, Florida; Jože Vrečar, Ely, Minnesota	110.—	4.60: Dekleta Springerjeve družine, Islington, Ontario	4.60
9: Mrs. Anna Ancel, Joliet, Illinois	9.—	Po 4: Mrs. Jennie Kozelj in Franc Lovko, oba iz Clevelanda	8.—
Po 8: Otroci družine Sršen, Cleveland, iz nabiralnika; Mrs. Agnes Zadnik	16.—	3.50: Jakob Žakelj, Cleveland	3.50
Po 7: Mrs. Lojzka Segar, Joliet, Ill.; Mrs. Carolina Gregory, Joliet, Ill.; Mrs. Johanna Petkovšek, Little Falls, N. Y.; Mrs. Anna Jalovec, Cleveland, Ohio; Mrs. Joseph Strancar, Cleveland, Ohio; Miss Anica Benedik, St. Paul, Minnesota	42.—	3.20: N. N. Marijina družbenica iz Trsta (za lačne 2.000 lir)	3.20
6.74: Otroci družine Miro Celestina, Cleveland, iz nabiralnika	6.74	Po 3: Mirko Sesek, Gilbert, Minn.; Mr. in Mrs. Anton Gaber, Chicago, Ill.; Miss Marija Kacijan, Cleveland, Ohio	9.—
6: Mr. in Mrs. Frank Povčič, Cleveland, Ohio	6.—	Po 2: Mrs. Zora Rudan, Larchmont, N. Y.; Mrs. Mary Izanec, Cleveland, Ohio; Mrs. Frances Skubic, Cleveland, Ohio; Mrs. Alojzija Košmerl, Cleveland, Ohio; Mrs. Dorothy Curk, Cleveland, Ohio; Mrs. Anna Boršnik, Cleveland, Ohio; Mrs. Eleonora Gross, Cleveland, Ohio; Mrs. Antonia Trepal, Cleveland, Ohio; Mrs. Zalka Likczar, Cleveland, Ohio; France Hren, Cleveland, Ohio; Viktor Lamovec, Cleveland, Ohio; Vinko in Lojzek Vrhovnik, Cleveland, Ohio; Peter in Jože Celestina in Viktor ter Daniel Stepec, Cleveland, Ohio	26.—
Po 5: Mrs. Vida Svajger, Cleveland (ob pikniku); Frank Kurnik, Cleveland (za revne otroke); Francka Klancar, Cleveland; Louis in Frances Perme, Euclid, Ohio; Mrs. Anne Jurečič, Cleveland; rajni dr. in Mrs. Miha Krek, Cleveland; družina L. Rozman, Euclid; Mrs. Paulina Russ, Joliet, Ill.; Mrs. Katherina Spreitzer, Ely, Mina; Mrs. Justina Pšeničnik, New Canaan, Conn.; Mrs. Ivana Okorn, Brooklyn, N. Y.; Mrs.		Po 1: Mrs. Paulina Vrečar, Bessemer, Pa.; Mrs. Amalia Povirk, Euclid, Ohio; Mrs. Frances Barich, Ely, Minn.; Mrs. Frank Krulc, Aurora, Minn.; Mrs. Johana Škerbec, Gilbert, Minn.; Florijan Markun, Joliet, Ill.; Mary Hudolin, Sodražica, Slovenija	7.—
		0.98: Otroci v Windsor, Ontario, Canada (po Mrs. Mariji Martinčič)	0.98
		V celoti za skupen sklad za vse	2.967.14

II. Posameznikom je bilo leta 1969 darovano iz ZD, Kanade, Trsta in Slovenije:

JAPONSKA

Rev. Vladimir Kos S.J.: Neimenovani duhovnik iz Minnesote, 50 dol.; Janez Pograjec (dva darova po 50), 100 dol.; Neimenovani duhovnik iz Pa., 50 dol.; Dar dobre žene, za misijone ob božiču (po Fr. P. Krajniku), 20 dol. 220.—

S. Jožefa Zupančič, usmiljenka: Neimenovani duhovnik iz Pa., 55 dol.; Neimenovani duhovnik iz Minn., 25 dol.; Mrs. Frances Balle iz Pa. (za lačne), 25 dol. 105.—

Sestra Benjamina Kardinar, usmiljenka: Neimenovani duhovnik iz Minn., 25 dol.; Misijonski krožek žena v Gilbertu, 10 dol.; Mrs. Frances Balle, Pa., 15 dol. 50.—

Sestra Katarina Jančar, usmiljenka: Neimenovani duhovnik iz Minnesote, 25 dol. 25.—

HONG KONG

Rev. Stanko Pavlin S.D.B.: Neimenovani duhovnik iz Minnesote, 50 dol. 50.—

SIAM

Sestra M. Ksaverija Pirc O.S.U.: Mrs. Mary Krampel, Cleveland, 10; Mrs. Gertrude Tushar, Gilbert, 3 13.—

INDONEZIJA

Sestra N. Deodata Hočevar O.S.U.: Neimenovani duhovnik iz Pa., 50; Neimenovani duhovnik iz Minn., 20 20.—

PAKISTAN

Sestra Terezija Žužek S.C. M.M., M.D.: Dr. Leopold Potokar (po Fr. Ferkulju), 10; Rev. Frank Quinn, C.M., 10 . 20.—

FORMOZA

Dr. Janez Janež: Dr. Franc Puc (ob 20-letnici misijonskega dela), 20; Neimenovani duhovnik iz Minn., 10 30.—

Sestra Anica Miklavčič, kanosijanka: Tržaška Marijina Družba (po Mariji Hlad), 100 dol. (v 62.400 lirah); Frank Perko, Cleveland, 10; Jože Dimnik Sr., Lethbridge, Alta., 4.60 (v kan. valutii 5); N. N. v Tržaški Marijini Družbi (za križev pot) 5.000 lir = 8 dol.; Misijonski krožek žena, Gilbert, 15; Mrs. Gertrude Tushar, 10 147.60

VIET - NAM

Rev. Andrej Majcen S.D.B.: Mrs. Jelka Kuhelj, Cleveland, 5; Mrs. Ana Vidergar, 10; Mrs. Louise Sustersich, Timmins, Ont., 9.20 (kan. dol. 10); Mrs. Frances Balle, Bridgeville, Pa., 25; Družina Janko Smolej, Toronto, Ont., 9.20 (kan. dol. 10) 58.40

INDIJA

Sestra Konradina Resnik: Misijonski krožek žena v Gilbertu (za foto), 10; Neimenovani duhovnik iz Minn., 20 30.—

Sestra Magdalena Kajnč, loretinika: Neimenovana iz Clevelanda (za njene bolne in lačne v dveh darovih), 60; Matthew Tekavec, Cleveland (za bolnike in sirote), 50; Mr. in Mrs. Anton Škrabec, Euclid, Ohio, 10; Sloven-

ski Tretji Red Sv. Frančiška,
Cleveland (po Fr. Slapšaku),
10 130.—

Rev. Jože Cukale S.J.: Rev.
Jože Snoj, Bryn Mawr, Cali-
fornija, 10; Lojzka Verbic,
Joliet, Ill. (dva darova),
5.50; Stanley Selak, Girard,
Ohio, 25; Rev. Jože Ferkulj,
Quincy, Ill. (dva darova), 506
546.50

Rev. Lojze Demšar S.J.:
Frank Perko, Cleveland, Ohio
(po Fr. Slapšaku), 20; Lojzka
Stanovnik, Radovljica,
Slovenija (po dr. F. Pucu),
15; Joseph Zelle, CBS Radio,
Cleveland, 25; Rev. Jože Fer-
kulj, Quincy, Ill. (dva da-
rova), 293 353.—

Rev. Stanko Poderžaj S.J.:
Tržaška Marijina Družba,
Via Risorta 3 (po Mariji
Hlad) 32.000 lir = 51.60;
Rev. Jože Snoj, Bryn Mawr,
Kalifornija, 10; Maria Mlinar
Cleveland, Ohio, 10; Mrs.
Mary Osaben, Barberton,
Ohio, 45; Joseph Zelle, CBS
Radio, Cleveland, 25; Lojzka
Verbic, Joliet, Ill., 2.50 144.50

Brat Ivan Germek S.J.: 5 5.—

Brat Leopold Vidmar S.J.: 5.—

Brat Janez Udovč S.J.: 5.—

Vsi trije iz daru Tretjered-
nikov Sv. Frančiška (po Fr.
J. Slapšaku)

ZAMBIJA

Rev. Jože Kokalj S.J.: Ne-
imenovani (po Fr. Ferkulju),
25 25.—

Rev. Radko Rudež S.J.:
Neimenovani (po Fr. F.), 25;
Danilo Kranjc, Cleveland,
Ohio, 10 35.—

Rev. Lovro Tomazin S.J.:
Rev. Jože Snoj, Bryn Mawr,
California, 20; Frank Perko,

Cleveland, Ohio (po Fr. Slap-
šaku), 30 50.—

Zinka Hercog: Neimenov-
vani (po Fr. Ferkulju), 25 25.—

TANZANIJA

Rev. Ivan Oballa I.M.C.:
Neimenovani duhovnik iz
Minnesota, 14; Marija Us,
Bridgeport, Conn., 8; Frank
Zelev, Bridgeport, Conn.,
18; Julka Zarnik, Toronto,
Ontario, 40; Maria Mlinar,
Cleveland, Ohio, 20; Neime-
novani duhovnik iz Pa., 5;
Tretji Red Sv. Frančiška,
Cleveland, (po Fr. Slapša-
ku), 25 130.—

MADAGASKAR

Rev. Franc Buh C.M.: Ne-
imenovana C. K. iz Kanade
(za najbolj uboge v njegovem
misijonu), 100 100.—

Rev. Silvo Česnik: Mrs.
Carolina Cucher (v zahvalo
za dobre ljudi), 10; Mrs.
Mary Race, 5; Mrs. Mary
Strancar, 5; Mrs. Angela Že-
leznik, 5; Mrs. Marija Kre-
čič, 5; 30.—

Sestra Dr. Justina Rojc,
usmiljenka: Neimenovani du-
hovnik iz Minnesota, 100 (za
vseh 5 usmiljenk na Madagas-
karju; vsaki po 20); Mrs.
Ivanka Pretnar, Cleveland,
Ohio (za vse usmiljenke tam,
vsaki po 6), 30; Jože Dimnik,
St., Lethbridge, Alberta, 4.60
(pet kan.); 134.60

Sestra Marjeta Mrhar,
usmiljenka: Frank Perko, Cle-
veland, Ohio (po Fr. Slap-
šaku), 20; Mrs. Frances Bal-
le, Bridgeville, Pa. (za la-
čne), 10; Mary Ann Mlinar,
Cleveland, Ohio, 10; Neime-
novani duhovnik iz Minneso-

te, 50; Neimenovani duhovnik iz Pa., 40; Tončka Černe iz Tržaške Mirijine Družbe (ob obletnici smrti sestre Terezije Debuardi (za gobavce) lir 5.000 = 8 dol.; Misijon-ski krožek žena v Gilbertu, 10; Mrs. Gertrude Tushar, Gilbert, Minnesota, 5 153.—

JUŽNA AFRIKA

Sestra Vincent Marie Novak O.S.F.S.: Mrs. Frances Balle, Bridgeville, Pa. (za lačne), 25 25.—

Sestra Ksaverija Lesjak O.S.U.: Mr. in Mrs. Vincent Vrhovnik, Cleveland, Ohio, 5; Mrs. Gertrude Tushar, Gilbert (v zahvalo za božje

varstvo pri padcu), 5; Mrs. Helena Gorše, Cleveland (za Veliko noč), 5; Otroci družine L. Oven iz Californije, 6; Misijonski krožek žena v Gilbertu, 15; Mrs. Frances Balle, Bridgeville, Pa. (za lačne), 25; Mrs. Frances Hočevar, Cleveland, Ohio (za sv. krst na ime Franc ali Franecs), 5; Miss Katarina Vindišar (za sv. krst), 5; Mrs. Vida Svajger, Cleveland, Ohio, (za sv. krst na ime Vida Marie), 5; Miss Pavla Zihelr, Cleveland, Ohio, (za 2 sv. krsta), 10; Družina Louis Oven, Monterey, California (za sv. krst), 84; 170.—

SKUPAJ: 2.965.20

CELOTNI SKLAD IN NJEGA RAZDELITEV

Podajamo poročilo o skladu za vse slovenske misijonarje in misijonarke v preteklem letu: koliko darov je v ta skupni sklad došlo in kako smo to pomoč med vse razdelili ali razposlali.

Višina nabrane vsote je zelo porasla od lani. In to ne le zaradi 5000 dolarjev, ki jih je daroval en sam neimenovani dobrotnik iz Združenih držav, ampak tudi sicer od večje vneme za misijonsko sodelovanje med rojaki v slovenskem zamejstvu in izseljenstvu.

Kajpada pomoč, ki jo rojaki nudimo našim misijonarjem, še daleč ne gre vsa preko sklada. Na Primorskem, na primer, oddajo zlasti misijonarjem na obisku lepe vsote kar v roke; kanadske slovenske župnije pošiljajo misijonarjem denar kar naravnost; tako ie samo torontski misijonski krožek s tombolo zbral in razdelil skoraj 2000 dolarjev, poleg drugega. Poleg tega si mnogi misijonarji med prijatelji v zaledju ustvarijo vsak svojo mrežo, v katero love zlate ribice, ki jih tako potrebujejo za razvoj misijona. Tako sklad ne predstavlja vsega doprinosa slovenskega misijonskega zaledja v zamejstvu in izseljenstvu, nedvomno pa njega pomembni del. Njegova akcija je silno važna, če pomislimo zlasti na one misijonarje, ki iz tega ali onega razloga nikjer drugod ne dobe slovenske pomoči, in ti so v večini: brez „sklada“ bi ostali pozabljeni!

Število misijonarjev, hvala Bogu, raste: zdaj smo že presegli število 70! Zato je še posebei razveseljivo, da vzporedno raste tudi misijonska

ljubezen rojakov zunaj državnih meja matične domovine. Bog daj, da bi nenehno raslo oboje: število misijonarjev in naša pomoč njim! Vsem, ki so darovali v sklad 1969, pa še enkrat: Tisočkrat vam hvala – v imenu obdarovanih misijonarjev!

Slovenska misijonska zveza

Dohodki	18.756.34 dolarjev
Izdatki: Stroški poslovanja	250.— dol.
Naročnine in pošiljke knjig ...	350.— dol.
Misijonarjem v denarju	18.156.34 dol.
	18.756.34 dolarjev

Misijonar in dežela	Posebej zanj darovano	Iz skupnega mu določeno	Skupaj
<i>Japonska</i>			
O. Kos Vladimir DJ	220	300	520
s. Jančar Katarina, usm.	25	100	125
s. Kardinar Benjamina, usm.	50	100	150
s. Zupančič Jožefa, usm.	105	100	205
<i>Formoza</i>			
s. Brilej Rozalija, p. v duš	—	100	100
dr. Janež Janez, mis. zdrav.	30	200	230
s. Langerholz Kalista FMM	—	200	200
s. Miklavčič Anica, kanos.	147.60	200	347.60
o. Rebol Franci, marykn.	—	300	300
<i>Hong Kong</i>			
g. Joško Geder SDB	—	300	300
s. Kosovel Ernesta, kanos.	—	100	100
g. Pavlin Stanislav SDB	50	300	350
<i>Siam, Vietnam, Java, Malazija</i>			
s. Hočevnar Deodata OSU	70	200	270
g. Andrej Majcen SDB	95	300	395
s. Novak Frančiška OSU	—	200	200
s. Pirc Ksaverija OSU	22	700	722
s. Pokovec Leonija FMM	—	200	200
<i>Indija</i>			
g. Bernik Pavel SDB	—	300	300
o. Cukale Jože DJ	556.50	300	856.50
o. Demšar Lojze DJ	353	200	553
o. Ehrlich Janez DJ	—	100	100
br. Germek Janez DJ	5	100	105
br. Kešpret Ivan SDB	—	200	200
s. Kajnič Magdalena, loret.	130	200	330
Medvešček Terezija, hči M. P.	—	200	200
o. Poderžaj Stanko DJ	144.10	300	444.10
s. Resnik Konradina, Drag. krvi	30	100	130
br. Udovč Janez DJ	5	100	105
br. Vidmar Leopold DJ	5	100	105
br. Zabret Ludvik SDB	—	100	100
s. dr. Zalaznik Miriam IBVM	—	200	200

Pakistan

s. dr. Žužek Rezika SCMM 30 200 230

Afrika

o. Bratina Franc FSC 29 300 329
 s. Bregar Brigita OSU — 100 100
 o. Čuk Emil IMC — 300 300
 o. Delčnjak Hugo OFM — 200 200
 gdč. Herzog Zinka, laič. mis. 25 100 125
 br. Kerševan Karel CM — 100 100
 br. Kerševan Marcel CM — 100 100
 o. Kladnik Albin FSC — 300 300
 o. Kokalj Jože DJ 66 381.14 447.14
 s. Lesjak Ksaverija OSU 170 200 370
 gdč. Mlakar Kristina, laič. mis. — 100 100
 s. Novak Vincencija, oblatinja 25 100 125
 o. Obala Ivan IMC 142 300 442
 o. Ošnjak Lovrene FSC — 200 200
 s. Pogorelc Elizabeta, oblatinja — 100 100
 br. Poznič Valentin FSC — 100 100
 br. Pregelj Franc DJ — 100 100
 o. Rink — 200 200
 br. Rovtar Jože DJ — 100 100
 fr. Rozman Stanko DJ — 100 100
 o. Rudež Radko DJ 35 300 335
 s. Škrlj Gloria OSU — 100 100
 s. Šteh Alojzija, oblatinja — 100 100
 s. Šteh Benigna, oblatinja — 100 100
 o. Tomažin Lovro DJ 52 300 352
 o. Zagorc Franc — 200 200
 s. Žnidaršič Ana, p. vernih duš — 100 100
 s. dr. Žužek Janja SCMM 20 286 306
 s. farm. Žužek Silva SCMM 13 200 213

Madagaskar

g. Buh Franci CM 716 300 1.016
 Za Madag. misijon 338 — 338
 g. Čikanek Stanko — 300 300
 g. Česnik Silvo 92 300 392
 s. Mrhar Marjeta, usm. 163 200 363
 s. Pavlič Vincencija, usm. — 100 100
 s. Pavlišič Božena, usm. — 100 100
 s. dr. Rojc Justina, usm. 137 200 337
 s. šeme Danijela, usm. — 100 100
 g. Štanta Ivan CM 241 300 541

Paragvaj

s. Fideršek Tobija — 100 100

Skupaj 4.337.20 13.819.14 18.156.34

Zelo nas veseli: Morali bi prav za prav zaključiti našo akcijo za 300 dosmrtnih naročnikov v gornji namen, pa vse kaže, da bo najbolje še malo počakati. Kajti ob zadnji objavi je bilo kar 17 novih prijavitelcev, zdaj pa spet lahko predstavimo sedem novih. In sicer jih je kar 5 naenkrat iz **Avstralije** in 2 iz **Argentine**. S tem je ta slednja dežela dosegla zaželeno število 70 v tej akciji prijavljenih dosmrtnih naročnikov, dočim Avstralija zaželeno število celo preseže: namesto 13 zaželenih jih je 14. Zelo smo veseli dejstva, da so se naročniki v Argentini tako lepo odzvali, in čisto samo po akciji v listu, brez vsakega drugega nabiralnega aparata, ki smo ga sicer nameravali organizirati, pa zaradi pomanjkanja časa nismo zmogli. Uspeh, 100 odstotni uspeh je zato še čudovitejši in je res čestitati kadru naročnikov v Argentini k tako lepemu pričevanju njegove zavzetosti. Nič manj, še bolj pa je čestitati Avstraliji in tamkašnjim trem misijonskim „priganjačem“: p. Bernardu Ambrožiču OFM v prvi vrsti; potem nadvse požrtvovalnemu poverjeniku Katoliških misijonov g. Francu Vrabcu, in ne nazadnje častitim slovenskim sestram v Slomškovem domu v Kewu.

Zdai nam manjka samo še 34 dosmrtnih, da dosežemo 100% cilj celotne akcije. Morda se bodo pa še iz Združenih držav kateri odločili, ko so že tako blizu zaželenemu številu: Samo še devet jih manjka do števila 65! Če bi še Avstrija in Italija doprinesli svoje, bi bili na konju! Morda bo pa ta neposredna bližina kronanju naše akcije ogrela še tega ali onega, ki je morda celo že nameraval prijaviti svojo dosmrtno naročnino, pa ga je čas takorekoč prehitel. Prijatelji, je še čas, podaljšamo do nadaljnega to našo akcijo, ki utegne postati eden redkih 100 % doseženih podvigov našega slovenskega izseljenskega in zamejskega dejstvovanja!

P. Bernard Ambrožič OFM je prijavil **tri dosmrtnike**, ki naj jih mu dostavljamo kar na upravo Misli. G. Franc Vrabec prijavlja kot dosmrtno **častite slovenske sestre** v Kew-u in **Milana Vrabca**.

Končno še dva iz Argentine: **Ivica Šiler** in **Olga Zajec**.

Srčna hvala vsem za vse!

Stanje dosmrtnih naročnin je naslednje:

Dežela	Število naročn.	Zaželene dosmrtno naročnine	Plačane dosmrtno naročnine	Dežela	Število naročn.	Zaželene dosmrtno naročnine	Plačane dosmrtno naročnine
Argentina	437	70	70	Francija	53	9	6
ZDA	398	65	56	Anglija	41	7	1
Avst. ija	306	50	25	J. Amerika			
Italija	313	50	31	(ostala)	34	5	4
Kanada	288	47	55	Nemčija	16	1	3
Avstralija	77	13	14	Evropa (ostalo)	15	3	1

SKUPAJ 266 dosmrtnikov

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna družba "Editorial Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1970: V Argentini in sosednih deželah: navadna 1000 pesov, podjorna 2000; dosmrtna 10.000. V ZD in Kanadi: 3 (6, 50) dolarjev; v Italiji: 1600 (3200, 25.000) Lir; v Avstriji 60 (120, 1000) šilingov; v Franciji 12 (24, 180) NF; v Angliji 1¼ (2 in pol, 18) funtov; v Avstraliji 3 (6, 45) dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang CM, St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 679 E. 157th St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, CHICAGO, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. Jože Časl CM, istotam. Za Montreal in okolico: Rev. Andrej Prebil CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q. Za Port Arthur (Ontario) in za vsa ostalo srednjo in zapadno Kanado: Rev. Jože Mejač CM, 95 Macdonald Ave, Winnipeg 2, Man.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar CM, Rue de Sévres 95, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau, Kapellengasse 15, Kärnten.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Camaron Court, KEW, Vic. 3101, Australia

MISIJONSKI DAROVI

ZA MISIJONSKI KOLEGIJ IN ZA
BARAGOVO MISIJONIŠČE

Irenka Strgar, ob svoji 15-letnici, 1000 pesov; Justina Požič, 600 pesov; Ivica Šiler, 1000; S. Pintar, 5000 pesov. Vsi iz Argentine.

DRUŽBA ZA ŠIRJENJE VERE

Marija Ciperle, R. Mejía, Argentina, 500 pesov.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Marija Ilija, Venezuela, 60 dolarjev za gobavce g. Štante; za Franca Buha CM na Madagaskarju: Katarina Kmetič, B. Aires, 1000 pesov; Margarita Fortich Ribero, Buenos Aires, 4000 pesov; N. N., iz domovine, 1000 dolarjev; N. N. iz domovine, 60 dolarjev; za pirh, N. N., Slovenska vas pri Bs. Airesu, 3000 pesov; Franc Rebršak CM, 2000 pesov.

ZA TISKOVNI SKLAD KM

č.g. Jože Rot, Buenos Aires, 1000 pesov; Jeriha Marjan, Rosario, 300; N. N., Slovenska vas, 2000; Justina Holozan, Chicago, ZD, 7 dolarjev.

ZA VSE MISIJONARJE

Družina John Gruden v Gilbertu, ZD, je darovala 10 dolarjev (objava je po krivdi tiskarne izpadla v poročilu v zadnji številki!); č.g. Boris Koman, 4000 pesov; Jože Jazbec, Pcia. Córdoba, 1000 pesov; N. N., San Justo, 3000 pesov; Draksler Jože, San Justo, 1000 pesov; koroški rojaki z akcijo na Sv. Tri kralje, 2496 dol.

ZA MISIJONE

Edvard Širca, Luján, Argentina, 10.000 pesov; za m. Terezijo v Indiji, za njene lačne sirote je ob 15-letnici darovala Irenka Strgar 1000 pesov.

O. Vladimir Kos DJ z sinčkom svojega japonskega prijatelja – oba v krajevni narodni noši

Correo Argentino Suc. 37	FRANQUEO PAGADO Concesión N° 3143
	TARIFA REDUCIDA Concesión N° 5612

Registro de la Prop. Int. N° 977.679
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467.
Buenos Aires